

Arrest

**nr. 57 554 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

T., M. (R.R.: 063092857766)

nationaliteit: Ethiopië

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.04.2010.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”.

Betrokkene legt een ‘professional certificate’ en zijn diploma behaald in 1989 en gelegaliseerd door de Ethiopische autoriteiten voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze documenten niet aanvaard kunnen worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens.

Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Om dezelfde reden kan ook de bijlage 26 niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam T., M. en nummer (...) bevat een identiteitskaart dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam T., M. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen afdoend bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, § 1, alinea 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Art. 9bis § 1, alinea 2, maakt een uitzondering op de regel dat een identiteitsdocument vereist is voor:
"- De asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig art. 20... en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

- De vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Diezelfde vereiste en de mogelijke uitzonderingen erop gelden ook voor aanvragen op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet.

In casu heeft verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroepen op de vrijstelling, voortvloeiend uit een hangende asielprocedure, doch het is juist dat deze werd beëindigd met een arrest van de RvV op 28.04.2010, waartegen geen toelaatbaar cassatieberoep werd ingesteld.

1. Vooreerst aanvaardt verzoeker niet dat dan automatisch en onmiddellijk de plicht tot vervollediging van het dossier op hem zou moeten berusten of terechtkomen, zonder dat de administratie terzake ook maar enige plicht zou hebben om verzoeker te wijzen op de nieuw ontstane toestand.

Het is juist dat een aanvraag moet beoordeeld worden op het moment van de beslissing en dus rekening houdend met de op dat ogenblik ontstane situatie, doch het bestuur heeft terzake ook een minimale informatieplicht naar de verzoeker.

Vergelijk met de toestand voorzien in art.55 § 1 Vreemdelingenwet, waar de asielzoeker die tot een verblijf van onbepaalde duur wordt gemachtigd, binnen de 60 dagen na de overhandiging van deze verblijfstitel, een aangetekende brief moet sturen indien hij de verderzetting van zijn asielprocedure wenst.

In zo'n geval stuurt DVZ een speciale brief aan de betrokkene of wijst uitdrukkelijk op dit art.55 §1 in de instructie aan de bevoegde gemeente. Dat is goede communicatie die voortvloeit uit de informatieplicht. Er is geen reden om anders te redeneren in onderhavig geval.

2. Bovendien is het niet correct en onjuist te stellen, zoals verweerder doet, : "Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven, noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument ... ".

Immers, in de aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt op pag. 2 onder A.1 het volgende gesteld:

"Ten bewijze van zijn identiteit verwijst hij naar het feit dat hij geen identiteitsformulier kan voorleggen en dat hij op dit moment een asielprocedure lopende heeft. Hij verwijst voor legitimatie van zijn identiteit naar zijn diploma dat hij in 1989 heeft ontvangen en dat is gelegaliseerd door de Ethiopische autoriteiten."

In hetzelfde verzoekschrift onder B.1 leest men het volgende:

"1. Vanwege zijn asielaanvraag heeft hij geen documenten i.v.m. zijn identiteit kunnen voorleggen. Hij verwijst wel naar een kopie van zijn door de Ethiopische autoriteiten gelegaliseerd diploma uit de USSR (1989). In de brand hier in België is zijn origineel diploma verloren gegaan. Het bewijs dat hij dit getoond heeft blijkt uit het gelijkwaardigheidsattest van het Ministerie van Onderwijs in België op 04.11.2009.

2. De A.I. wordt toegevoegd, waarbij vermeld moet worden dat zijn naam bestaat uit de naam van zijn vader M. en de naam van zijn grootvader B., zijn eigen voornaam is T.... "

3. Bovendien moet gewezen worden op de contradictie die ontstaan is tussen:

- enerzijds de ontvankelijk verklaarde aanvraag op basis van art. 9ter, waar toch ook op basis van art.

9ter § 1 alinea 3 Vreemdelingenwet dezelfde "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" vereist wordt;

- anderzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag art. 9bis.

Aldus ontstaat de formele indruk dat eenzelfde wettelijke bepaling in het eerste geval als vervuld wordt beschouwd en in het ander geval niet, terwijl hiervoor geen enkele motivering is terug te vinden in de beslissing noch een rechtvaardiging voor dit onderscheid.

4. De verwerping door DVZ van de wel meegedeelde of aanwezige stukken (Professional Certificate, uitgaande van Ministry of Work and Urban Development en het in 1989 behaalde diploma met legalisatie door de Ethiopische autoriteiten) is eveneens in strijd met het art. 9bis § 1 alinea 1 Vreemdelingenwet en wordt niet verantwoord enkel door de verwijzing naar een Omzendbrief van 21.06.2007, die slechts een toelichting inhoudt van een aantal relevante wijzigingen van de Vreemdelingenwet (zoals in de aanhef van deze Omzendbrief wordt vermeld) en dus geen bindende kracht heeft tegenover verzoeker, noch andere vreemdelingen.

Zo werd in een arrest van de CCE, uitgesproken op 27.03.2008 (zie RDE 2008, nr. 147, pag. 65), het geval behandeld van een verzoeker die in het kader van dergelijke aanvraag had voorgelegd: "une

attestation de naissance légalisée (qui est une copie intégrale de l'acte de naissance n° 662/2004, un certificat de nationalité légalisé ainsi qu'un certificat de coutume, également légalisé)".

Hiervan stelde de Raad: "Or, ces documents, et particulièrement la combinaison des deux dernières pièces, constituent un commencement de preuve de l'identité de la requérante. "

In het geval behandeld door de Raad had verweerder eenvoudig gesteld dat verzoeker "n'a produit aucun document d'identité lors de l'introduction de sa demande d'établissement".

In onderhavig geval heeft verweerder de voorgelegde stukken wel besproken, doch zich ertoe beperkt dat ze niet aanvaard kunnen worden "gezien de Omzendbrief van 21.06.2007 stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn".

Dit is geen accurate noch pertinente motivering, vermits ze niet antwoordt op de termen van het verzoekschrift. Dergelijk motief is hetzelfde als : "het is zo omdat de wet het zegt" terwijl de wet ook hier verschillend kan geïnterpreteerd worden."

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

Verweerder heeft verwezen naar een identiteitskaart die in het verleden aan het dossier was toegevoegd, waardoor het dossier bij DVZ bekend staat onder de naam T.M., met het O.V. nr. (...). Dit document verwijst (waarschijnlijk) naar de door hem aan het CGVS voorgelegde Kebele identiteitskaart waarvan het CGVS op 30.9.2008 in zijn beslissing stelde: "Het document toont uw identiteit aan, die niet wordt betwist" (zie stuk 2)

** Echter, volgens DVZ: "De persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam T.M. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen afdoend bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk".*

Deze siblijns uitgedrukte motivering is moeilijk te vatten. Verzoeker probeert dus maar te antwoorden op dat hij denkt dat bedoeld werd, doch een onduidelijk uitgedrukte motivering is niet controleerbaar door de Raad.

Immers, welk stuk of welk document had verzoeker dan wel moeten inbrengen om aan dat bezwaar tegemoet te komen?

Verweerder kan dit misschien verduidelijken, hetzij in een nota hetzij ter zitting.

Tevens moet verweerder duidelijk maken waarom het gebrek aan twijfel in hoofde van het CGVS - er werd uitdrukkelijk verwezen naar dit identiteitsdocumentdocument - niet aanvaardbaar was in de regularisatieprocedure.

** Bovendien zijn aan het regularisatiedossier ook de hierboven besproken documenten toegevoegd, meer bepaald de Professional Certificate en het diploma.*

Deze documenten kunnen een aanvulling vormen op het reeds gekende identiteitsdocument en kunnen ermee vergeleken worden.

Deze vergelijking is blijkbaar niet gebeurd.

Bovendien had verweerder - en dit was dan toch zijn taak - kunnen overgaan tot of vragen dat opnieuw vingerafdrukken zouden worden genomen van verzoeker, teneinde deze te vergelijken met de reeds in het kader van de vorige asielprocedures afgenomen vingerafdrukken, indien er nog twijfel overbleef. Zoiets organiseren kan enkel DVZ zelf.

Verweerder is derhalve niet zorgvuldig tewerk gegaan bij het onderzoek van het dossier en het nemen van de beslissing."

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder met betrekking tot de twee middelen het volgende uiteen:

"Eerste middel

" Geput uit de schending van artikel 9bis vreemdelingenwet, gekoppeld aan de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker geeft toe dat de asielprocedure waarop hij zich beriep ter vrijstelling van het voorleggen van de bij wet voorgeschreven identiteitsdocumenten een einde nam op 28 april 2010 als gevolg van het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Hij betwist automatisch en onmiddellijk in te moeten staan voor het vervolledigen van zijn dossier zonder dat het bestuur hem zou moeten wijzen op de nieuwe toestand.

Verzoeker verwijst naar de termijn van zestig dagen in het kader van artikel 554 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en naar de ontvankelijkheidsverklaring van zijn op 15 april 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij gaat ervan uit als zou de wet verschillend kunnen geïnterpreteerd worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing naar genoegen wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker aan zijn bundel gevoegde documenten niet kunnen worden aanvaard ter staving van zijn identiteit.

Verzoeker beklagt zich erover dat hij niet werd aangemaand door het bestuur zijn aanvraag te vervullen met de voorgeschreven identiteitsdocumenten, nu de asielprocedure werd beëindigd en hij dienvolgens dient te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Anderzijds bewijst hij niet over de nodige documenten te beschikken.

Hij heeft dan ook geen belang bij dat onderdeel van het middel.

Daarenboven komt het verzoeker toe zijn dossier te vervullen. Het bestaan van afwijkende regelgevingen in andere materies, kan niet tot gevolg hebben dat die regelgeving zou moeten worden doorgetrokken op de casus van verzoeker.

Hij stelt als zou ten onrechte worden gemotiveerd dat hij geen rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument.

Het verwijzen naar het in 1989 van de URSS ontvangen diploma dat werd gelegaliseerd door de Ethiopische autoriteiten kan bezwaarlijk worden geïnterpreteerd als de rechtvaardiging voor de afwezigheid van een identiteitsdocument.

In tegendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de voorgelegde stukken waarbij verzoeker een poging waagt om zijn identiteit aan te tonen worden beoordeeld, doch niet aanvaard als identiteitsdocument.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel:

“Geput uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, gekoppeld aan de plicht tot materiële motivering in hoofde van verweerder.”

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verwijzing in de motivering naar de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 september 2008, omtrent de voorgelegde “Kebele identiteitskaart”, pertinent is en geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoek zich niet vereenzelvigd aan de hand van de bij wet voorgeschreven identiteitsdocumenten.

Ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwees verzoeker niet naar dat document. Het is dan ook terecht dat het bestuur er niet van uitgaat als zou verzoeker per definitie de titularis zijn van dat stuk, dat bovendien, evenmin als de andere voorgelegde stukken, niet voldoet aan de wettelijke voorschriften.

Het tweede middel is niet gegrond.”

2.3 In de repliekmemoirie betoogt verzoeker dat verweerder in de nota nalaat te antwoorden op zijn opmerking in verband met de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en waaraan hij voldoet. Evenmin wordt er geantwoord op zijn argument in verband met de (analoge) toepassing van artikel 55, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

*toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Hieruit volgt tevens dat de Raad zich voor zijn beoordeling dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en de op dat ogenblik aan verweerder gekende feiten.

Verzoeker wijst op de contradictie met het feit dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen wel degelijk ontvankelijk is verklaard terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dezelfde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vereist.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

(...)

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming' van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.04.2010.*

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006."

De Raad stelt aldus vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat de asielprocedure werd afgesloten op 28 april 2010. Dit wordt niet betwist door verzoeker. De Raad stelt bovendien vast dat verweerder aan de burgemeester van de verblijfplaats op 9 augustus 2010 instructies heeft gegeven om verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde in verband met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het schrijven van 9 augustus 2010 stelt verweerder immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard. Uit dit schrijven blijkt niet waarom de aanvraag onvankelijk wordt verklaard. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument tenzij: *"-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument tenzij: *"- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die*

tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Zowel bij de aanvragen ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als deze met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de aanvrager in principe te beschikken over een identiteitsdocument. Op het ogenblik dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, met name op 9 augustus 2010 was de asielprocedure van verzoeker afgesloten (op 28 april 2010) waardoor de aanvraag 9ter ontvankelijk is verklaard hetzij omdat verzoeker een identiteitskaart heeft ingediend, hetzij omdat hij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond.

Bij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 16 april 2010 voegt verzoeker de "Kebele identiteitskaart" en het gelegaliseerd diploma uit de USSR toe ten bewijze van zijn identiteit.

Bij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 14 december 2009 voegt verzoeker een 'professional certificate', het gelegaliseerd diploma uit de USSR en een attest van immatriculatie toe.

Verweerder stelt terecht in de bestreden beslissing *"De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt."* In casu stelt de Raad vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat 'de administratie' op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing heeft genomen kennis had van de Kebele identiteitskaart. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt : *"Aldus ontstaat de formele indruk dat eenzelfde wettelijke bepaling in het eerste geval als vervuld wordt beschouwd en in het ander geval niet, terwijl hiervoor geen enkele motivering is terug te vinden in de beslissing noch een rechtvaardiging voor dit onderscheid."*

De bestreden beslissing bevat tevens volgend motief: *"Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam T., M. en nummer (...) bevat een identiteitskaart dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam T., M. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen afdoend bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."*

Uit deze motivering blijkt aldus dat verweerder rekening heeft gehouden met de Kebele identiteitskaart van verzoeker. Waar verweerder stelt dat hij in zijn aanvraag *"evenwel geen afdoend bewijs"* heeft gevoegd dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van het identiteitsstuk, kan verweerder niet worden gevolgd. Verzoeker heeft zowel in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter als deze met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het gelegaliseerd diploma uit de USSR ingediend hetgeen verweerder toeliet verzoeker te vereenzelvigen met het identiteitsstuk.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder nog: *"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verwijzing in de motivering naar de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 september 2008, omtrent de voorgelegde "Kebele identiteitskaart", pertinent is en geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zich niet vereenzelvigt aan de hand van de bij wet voorgeschreven identiteitsdocumenten. Ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwees verzoeker niet naar dat document. Het is dan ook terecht dat het bestuur er niet van uitgaat als zou verzoeker per definitie de titularis zijn van dat stuk, dat bovendien, evenmin als de andere voorgelegde stukken, niet voldoet aan de wettelijke voorschriften."*

Verweerder stelt aldus in de nota met opmerkingen dat verzoeker in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet heeft verwezen naar het door hem later ingediende 'Kebele identiteitskaart'. De Raad merkt op dat ongeacht het gebrek aan uitdrukkelijke verwijzing naar de Kebele identiteitskaart in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verweerder kennis had van de Kebele identiteitskaart en dient rekening te houden met alle relevante elementen waarover hij beschikt. Verweerder stelt vervolgens in de nota met opmerkingen dat de Kebele identiteitskaart *"bovendien,*

evenmin als de andere voorgelegde stukken, niet voldoet aan de wettelijke voorschriften". De Raad dient echter te wijzen op de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk is verklaard hetzij omdat een Kebele identiteitskaart is ingediend, hetzij omdat hij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond terwijl verzoeker geen andere verklaring heeft gegeven dan de verklaring of stukken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat er een contradictie is ontstaan tussen de ontvankelijk verklaarde aanvraag met toepassing van artikel 9ter en de onontvankelijk verklaarde aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft aldus een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel(en) niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN